

A man in a dark suit is seated at a desk in a dimly lit room. The desk is cluttered with papers, a typewriter, and other office equipment. The background wall is covered with various papers and photographs, suggesting a workspace of investigation or research. The man has a serious expression and is looking directly at the camera.

Zádušní oběť



ZÁDUŠNÍ OBĚŤ

Zuří první světová válka. Rakouské impérium se pomalu, ale jistě blíží ke svému neslavnému konci. Komisař Mondl přijíždí z Vídně do malého českého městečka, aby vypátral pachatele vraždy mladého důstojníka, kterou místní četníci považují za rituální zločin ze msty a obviňují z ní židovského řezníka Kacova. Pro Mondla se vše zpočátku jeví jasně – Kacov je nevinný. Když ale dojde k druhé vraždě, Mondlovi dochází, že městečko skrývá mnohem víc tajemství, než se mu zpočátku zdálo, a že musí jednat rychle, pokud nemá přijít ke slovu spravedlnost davu, toužícího po odplatě. Podezření se postupně zúží na pár osob. Mezi nimi je i Alma – hostinská, která pečuje o sirotka – dcerku své bývalé zaměstnavatelky, mladinkou Leu, kterou si vzala ze sanatoria pro choromyslné. Mondl se zaplétá do poměrů v městečku víc, než by si přál – snaží se zachránit nevinného Kacova, odhalit temné tajemství mrtvých důstojníků a pochopit vztah živočišné Almy a éterické Ley, jejíž hra na housle ho okouzluje. Zkušený policajt chce věřit, že v každé bytosti je skryt pramínek dobra, který čeká na svoje vysvobození. Lidská zvířata kdysi poničila nevinnou duši a dostalo se jim odplaty. Komisař pozná pravdu a rozhodne se vzít spravedlnost do svých rukou. Toto rozhodnutí mu vzápětí vrátí nelítostný osud i s úroky. Scénář k Zádušní oběti napsal Vladimír Körner, který s režisérem Jiřím Svobodou spolupracoval na dramatu Zánik samoty Berhof.

„Vladimír Körner je velmi komplikovaný spisovatel. Jeho texty jsou plné fascinujících obrazů, které čtenář silně vnímá, ale pro režiséra a kameramana jsou jeho scénáře tvrdým oříškem,“ říká **Jiří Svoboda** a dodává: „Naštěstí

Vladimír nepatří k sebestředným autorům, kteří mají dojem, že se v jejich textu nedá nic změnit. Pokud režisér najde svébytný interpretační klíč k textu, Vladimír ochotně a přitom invenčně spolupracuje.“ „Chtěl jsem ukázat, že na našem území existovali také chudí a pronásledovaní Židé. Třeba ti, co utíkali před ruskými pogromy z Haliče a našli u nás azyl. Zádušní oběť je pro mě vlastně rozloučení a to, že vznikla ve stejném týmu jako Zánik samoty Berhof, je pro mě zárukou, že jde o loučení čestné a na úrovni,“ svěřuje se **Vladimír Körner**.

„Po Pramenu života a Sněžné noci je Zádušní oběť třetí projekt, který mi Vladimír Körner nabídl. Když si z jeho rukou беру složku psacím strojem popsaných listů, vždycky s úsměvem poznamená větu: ‚Závidím vám, že budete číst tak krásný scénář.‘ A já si opravdu vždycky čtení jeho textů užívám, protože jen velmi zřídka dokáže text vzbuzovat silné emoce. O to složitější je najít režiséra, který je pak dokáže převést do filmové podoby. Myslím, že v Zádušní oběti se to povedlo beze zbytku,“ říká dramaturgyně **Marča Arichteva**.

„Zádušní oběť je temný příběh vystavený v žánru film noir. Hlavním postavám je okolnostmi předurčeno, že nemohou konat dobro, mohou si jen vybrat mezi špatnou a ještě horší cestou. To, že tato osudovost je mistrovsky a přirozeně ztvárněna, je nutno přičíst především trojici tvůrců Körner, Svoboda a Smutný. Jsem opravdu hrdý na to, že jsem s pány měl tu čest spolupracovat,“ uzavírá kreativní producent **Jan Maxa**.



REŽISÉR JIŘÍ SVOBODA: Körnerův film mě vzrušil aktuálností poselství

Scénář k Zádušní oběti napsal Vladimír Körner. Čím je jako scenárista výjimečný?

Vladimír nepíše deskriptivní postavy, které jsou tažené dějem (historikou). Když čtete jeho scénář, nikdy nedokážete přesně odhadnout, jak se postavy zachovají – v tom spočívá jejich živoucnost. Mají svá tajemství – Vladimír je naznačí, ale nikdy zcela nedopoví, a provokuje tak vaši fantazii. Druhou mimořádnou kvalitou jeho opusů je smysl pro silnou vizuální charakteristiku prostředí, ve kterých se jeho postavy pohybují. Stačí mu tři čtyři věty a pro režiséra je jejich přeměna v audiovizuální realitu zdrojem bezesných nocí.

Čím Vás jeho příběh – kriminální drama z počátku minulého století – zaujal?

Protiválečným étosem, který je nadčasový. Filozofové osvícenství se vždycky domnívají, že člověk jako druh se neustále kultivuje, stává se lepším, oprošťuje se od zvířecích atavismů násilí, vraždění, že každá válka je poslední. Dějiny 20. století ukazují, že se vždy znovu mýlí. Člověk se stane vojákem a bez jakékoli sankce vraždí jiné vojáky. Znovu se v něm probudí zvířecí původ a násilí a zabíjení si jako samozřejmost přináší do civilního života. O takových lidech a jejich obětech je Körnerův scénář a tím je z mého pohledu neobyčejně aktuální.

Zádušní oběť jste označil jako reminiscenci na film noir. Jak si pro sebe tento žánr definujete?

Před mnoha léty jsme se s Körnerem sešli při natáčení filmu Zánik samoty Berhof. Nejen s ním, ale i s kameramanem Vladimírem Smutným, který tehdy, i dnes, vystihl skvěle obrazové klima příběhu. A velkou roli v obou filmech hrál Milan Křáňko. V obou případech postavu pozitivní, která je však od počátku naplněna skepsí vůči uskutečnitelnosti toho, co si předsevzala. A Körner tu skepsi mění ve skutečnost. Poručík z Berhofu nevěří, že válka skončila vítězstvím dobra nad zlem, chce spravedlnost. Stejně jako policejní komisař v Zádušní oběti. Oba však ve světě, který je nakažený zlem, ztroskotají. Zádušní oběť se obrazově pohybuje na hranici nebarevnosti. To jsou základní parametry noirových filmů.

Kameru měl na starosti Vladimír Smutný – a opět nejde o Vaši první spolupráci – jak ovlivnil vizuální pojetí Zádušní oběti?

Vladimír je podle mne nejlepší český kameraman. Proto s ním chce spolupracovat tolik režisérů. Nejen u nás. Obraz pro něj není manýrou – barvou, pohybem, kompozicí; pro něj je nejdůležitější vyjádřit téma filmu, na kterém se dohodneme. Natočili jsme spolu sedm filmů, to umožňuje mimoverbální porozumění. Spolupracujete-li s kameramanem poprvé, trvá dlouho, než si porozumíte – slovní vysvětlování často pochopí každý jinak. Ale to při dnešním tempu natáčení není možné – natočit obraz a při projekci si říct, v čem jsme se minuli a natočit ten obraz znovu. A přitom každý záběr je stylotvorný pro všechny další záběry...

Film končí jakýmsi poselstvím. To jste věděl od začátku, že ho tam chcete mít? Byla to jiskra, která ve Vás vzplála zájem o to téma, nebo se to poselství projevilo až později, když jste si uvědomil, že Zádušní oběť je film s aktuálním obsahem?

Ten scénář mne vzrušil od první chvíle především aktuálností poselství, které se vztahuje k současnému světu, v němž se s takovou bezelstností vyrábějí a používají stále vražednější zbraně. Téma vyjadřuje v bezmezném stesku jedna z hlavních ženských postav: „Proboha, proč to všechno? Snad jen proto, že mír trval příliš dlouho a lidé se už nemohli dočkat, až budou zabíjet. Zapomněli, že budou zabíjeni i oni... i my...“

Trojici hlavních hrdinů ztvárňuje Slovák Milan Křáňko, Češka Eva Josefíková a Ági Gubíková žijící v Budapešti. To je náhoda, nebo jste chtěl takto mezinárodní obsazení?

Z té trojice jsem pracoval poprvé jen s Evou Josefíkovou. Milana a Ági znám už z hlavních rolí předchozích projektů, na kterých jsme spolupracovali. Chci pracovat s herci, kteří vnímají svou roli jako prostor k vyjádření sebe sama, ne k vytahování „šuplíků“, které opakují. Oddanost postavě znamená i to, že herec nemá na natáčení čas jen čtyři

hodiny za směnu, protože už pospíchá jinam, do nějakého seriálu. Bohužel, je to stále těžší. Vidina drahého auta, splácení hypotéky je v českém prostředí stále svůdnější.

Jak vlastně vypadalo obsazování filmu? Věděl jste hned zpočátku, že někoho chcete pro konkrétní roli? Předpokládám, že Milan Křáňko, se kterým jste točil film Oblouk světla už v roce 1983, castingem procházet nemusel.

Hledal jsem především herečku pro velmi složitou postavu Ley. Na hereckých zkouškách jsme vystřídali kolem čtyřiceti možností. A k herecké zkoušce s Evou jsem se vracel třikrát. Naposled už i s Milanem Křáňkem, protože postavy musí sdílet určitou chemii vnitřního založení. Eva je ve filmu skvělá, naplnila beze zbytku mou představu. Její postava je tím složitější, že většinu času nemá oporu v dialogu, hraje výrazem očí, mimikou, gestem.

Velká část příběhu se odehrává v židovské komunitě. Asi proto jste natáčeli v Třebíči. Jak se Vám tam pracovalo? Čím je Třebíč pro filmaře tak zajímavá?

Historický film je z hlediska vyhledání exteriérů čím dál obtížnější. Lidé i instituce dnes barví fasády barvami, které v minulosti vůbec neexistovaly, nemluvě o tom, že jsou často za hranicí vkusu. Místo s úzkými uličkami s dlažbou je téměř nemožné najít. Architekt Jaromír Švarc navíc objevil v Třebíči i hotýlek, který rozměry a dispozicí odpovídal scénáři. A byl pro natáčení navíc úplně volný. Přiznám se, že po mnoha měsících projíždění různých měst jsem se před blížícím se termínem natáčení obával, že exteriéry prostě nenajdeme. V Třebíči nám vyšli velmi vstříc – radnice i občané. Měli jsme tam také premiéru, kterou jsme při natáčení slíbili.

Zádušní oběť je televizní film. Jak je na tom, podle Vašeho názoru, v současné době disciplína televizního filmu?

Film je film. Televizní inscenace byla omezena technologicky – rozlišovací schopností obrazu, gradačním rozsahem kontrastu, vahou kamer a záznamových zařízení. Všechny tyto bariéry padly. Filmy pro kina se dnes také natáčejí digitálními kamerami, stejnými jako filmy televizní. A většina současných televizorů je schopná reprodukovat obraz až v rozlišení HD. Televizní filmy lze dnes natáčet v rozlišení 4K (čtyři miliony bodů ve snímku). V nedaleké budoucnosti bude mít schopnost přenosu takového rozlišení i televize. Problémem témat televizního hraného filmu je množství zákonných omezení, která jsou podle mého přesvědčení pokrytectvím (děti a mladiství si dnes mohou přehrát jakýkoli film z DVD přehrávače nebo z počítače – žádná omezení 6–22 hodin tam neplatí). Film pro kina taková pokrytecká omezení nemá. Formálně se prosazuje newspeak politické korektnosti (přesně podle vizionářského románu Orwella) a v realitě se na mnoha místech na světě sypou z letadel či dronů bomby na svatebčany, nemocnice či účastníky pohřebního obřadu.



MILAN KŇAŽKO: Češtinu mám rád a rád se českým jazykem vyjadřuji

Když jste točil Zádušní oběť, neměl jste trošku déjá vu? Protože štáb měl podobné složení jako v roce 1983 ve filmu Zánik samoty Berhof.

Jednalo se o to samé složení po všech stránkách, a proto jsem se na to moc těšil. Tato práce a film je i o setkávání. A když se jedná o setkání s lidmi, s nimiž si rozumíte, je větší šance, že se to celé povede.

Scénář napsal Vladimír Kőrner, s jehož prací jste se již setkal. Jak vypadá, z pohledu herce, práce s jeho scénářem? Můžete ho upravovat, nebo záleží na režisérovi?

Záleží vždy na tom, co napíše. Patřím k hercům, kteří, když cítí potřebu, do textu sahají rádi. Pochopitelně ale po domluvě s režisérem, případně se scenáristou. Je u toho samozřejmě důležitá vzájemná shoda. Někdy je ovšem potřeba akceptovat scénář takový, jaký je.

Ted' vynechme Zádušní oběť. Obecně, když zasahujete do scénáře, bývá to nejčastěji z jakého důvodu?

Já zastávám názor, že všichni jsou partneři, i když se o našem povolání říká, že jde o interpretaci. Třeba houslista má noty, kdežto herec má být veselý nebo smutný, našťvaný a tak dále, ale na to noty nemáte... Musíme to hledat, a tím pádem je v tom značná část tvůrčí participace. To samé je s textem. Někdy je lepší něco přidat, jindy zase ubrat. Nejde o samoúčelné přepisování textů.

Podle režiséra Jiřího Svobody mají postavy Vladimíra Kőrnera často svá tajemství a nedá se nikdy odhadnout, jak se zachovají. Byl podle Vás takový komisař Mondl?

Ano, nad jeho postavami je jistý závoj tajemství. I nad komisařem. Zejména oceňuji jeho nejednoznačnost, mnohovrstevnatost.

Postava, kterou hrajete, chce v městečku nastolit spravedlnost. Je to nelehký úkol – myslíte si, že je to v reálném, současném životě také obtížné a vůbec možné?

To je věčný boj. Kdysi Václav Havel říkal, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť. Ona nezvítězí, pochopitelně. Ale je potřeba o to bojovat a dosáhnout alespoň remízy. Spravedlnost je těžko dosažitelná i dnes a možná je to čím dál tím těžší.

Zádušní oběť řeší židovskou otázku. Konkrétně návrat Židů z ruských pogromů. Přijde Vám toto téma aktuální? Čím může oslovit současného diváka?

Myslím si, že jde o téma, které trvá už staletí. Já za tím vidím ještě i obecnější a zásadnější problém, a to problém jakési rovnosti. Všech. Nejen Židů. Už Shakespeare se zamýšlel nad myšlenkou rovnosti, například v Kupci benátském. Je to téma současné. Vidíme to i dnes, například na migrantech.

Film je částečně o pomstě a odpuštění. Myslíte, že touha po pomstě může být hnacím motorem něčeho života?

Určitě může, ale nepřináší nic hezkého. Tady bych se opět spíš přikláněl k tomu, že spravedlnost je pro mě přijatelnější než pomsta. I když... vysvětlíte to někomu, komu zabili někoho blízkého, aby nevzal spravedlnost do vlastních rukou.

Mluvíte téměř dokonalou češtinou, přesto, je pro Vás například složitější učit se české texty?

Je to pro mě zajímavé. Protože od doby, kdy jsem poprvé pracoval v Česku, což bylo počátkem 70. let, snažil jsem se vždy, když jsem překročil hranice, mluvit česky, abych se učil a mohl si filmy namluvit sám. A to dělám dodnes. Češtinu mám rád a rád se tímto jazykem vyjadřuji. Hezky mi zní a je mi blízký.

V Zádušní oběti byly vašimi filmovými partnerkami Ági Gubíková a Eva Josefíková, pracoval jste s nimi poprvé?

Ano. Byla to spolupráce první a doufám, že oboustranně dobrá.

Jak vlastně vnímáte dnešní mladou generaci herců? Je jejich přístup k herectví jiný než u Vaší generace?

Otázku přístupu nedovedu posoudit. Když já jsem byl mladý, byly tendence porovnávat, jaké to bylo dříve. Já sám se proto snažím těmto srovnáním vyhýbat. Mladí jsou pořád mladí a patří jim možnost přizpůsobovat si situaci tak, jak ji vnímají oni. Já to respektuji a mé zkušenosti jsou pozitivní.

A v čem to mají dle Vás dnešní mladí herci jednodušší nebo naopak složitější?

Lehčí... možná to, že je pro ně otevřený svět. Mohou do Hollywoodu, jezdit po světě a vidět spoustu věcí. Na druhou stranu, jelikož je svět otevřený, nabídka je obrovská a je možná mnohem těžší se prosadit a být v povědomí. Konkurence je širší. Nevím, jestli kvalitativně.



EVA JOSEFÍKOVÁ: Když herci seberete jeden výrazový prostředek, o to víc musí rozžít ty další

Váš výkon ve filmu *Zádušní oběť* velmi chválí Jiří Svoboda. Jak Vás herecky vedl?

To mě velice těší a je to pro mě nesmírná pocta. Sám scénář byl natolik silný a výmluvný, že jsme kontext děje a jednotlivé situace nemuseli nijak dlouze rozebírat. Režijní vedení pana Svobody bylo klidné, moudré, rozvážené. Mluvil s námi vždy s úsměvem. Nechal nás rozžít se plně v postavě, poskytl nám volnost, kterou si už pak jemně a vlídně korigoval.

Vaše postava Lea hraje hodně výrazem očí, mimikou, gesty. Bylo to těžké?

V minulosti jsem byla při tvorbě postavy několikrát takhle limitovaná. Musím říct, že ačkoliv to byly vždy ženy s pohnutým až tragickým osudem, práci na roli jsem si strašně užila. Mám pocit, že když herci seberete jeden výrazový prostředek, o to víc musí rozžít ty další. Je to krásná herecká příležitost a výzva a já za ni děkuji.

Lea ve filmu hraje hodně na housle. Umíte hrát na tento nástroj?

Na housle jsem předtím bohužel nikdy nehrála, což bystré oko divákovo pravděpodobně pozná. Každý nástroj má svá specifika. Já hrála roky na příčnou flétnu, to mi ale u houslí moc nepomohlo. Pan Mrázek i Markéta Janoušková jsou skvělí profíci a laskaví, trpěliví učitelé. A s těmi jsme se tedy zaměřili hlavně na držení těla, houslí, správné tahy smyčcem, dynamiku apod. Skladby, které pro film složil pan Kocáb, jsou totiž dábelsky krásné, ale taky pekelně těžké.

Hlavním mužským hrdinou je Milan Křážko. Byla to Vaše první spolupráce? Platí, že mladý herec se má od takových legend co učit?

S panem Křážkem jsem se při natáčení setkala poprvé a byl to pro mě velký zážitek. Je to člověk s grácií, nadhledem, rozhledem. To nám říkali už v prvním ročníku na DAMU, že musíme být stále jako houby. Vnímat, nasávat všechno, co je kolem, a hlavně si pamatovat. Ať už to jsou okamžiky ze všedního života, osobní zážitky, režijní připomínky, nebo právě přístup k práci a způsob fungování na jevišti nebo před kamerou starších, zkušenějších kolegů.

Trojici hlavních postav doplnila Ági Gubíková, žijící v Budapešti. Je v něčem jiná práce herců v Česku, na Slovensku a Maďarsku? Vyzorovala jste něco?

Při práci jsem se doposud setkala se třemi kolegyněmi, které mají kořeny jak na Slovensku, tak v Maďarsku, a všechny jsou skvělé baby, výstižněji to popsat neumím. S Rékou Derzsi hrajeme ve Švandově divadle, s Judit Bárdos jsme natáčely Fair play. A ačkoliv Ági znám nejméně, musím říct, že moje dojmy do třetice potvrdila.

Na place jste patřila k těm nejmladším. V čem to natáčení bylo jiné či výjimečné?

Výjimečné pro mě bylo už nelehkým tématem, předlohou pana Körnera. Tím, že to byla dobovka a natáčená v autentickém prostředí, v Třebíči a okolí. A hlavně tím, že jsem mohla být součástí projektu pana Svobody a pana Smutného, jejichž práce si velice vážím. Že mě přizvali a (snad i) přijali.

Zádušní oběť řeší židovskou otázku. Místní jsou proti chudým Židům, kteří k nám přišli po ruských pogromech. Je to téma pro Vás z nějakého hlediska aktuální? Čím myslíte, že může být film zajímavý pro dnešního diváka?

Myslím, že v těchto dnech je to téma ještě aktuálnější než v době, kdy jsme film natáčeli. To, co se děje v současné době, mě upřímně děsí. Pravicová radikalizace západního světa už není ani plíživá. Rasismus, xenofobie či antisemitismus už přestaly být sprostými slovy nejen na sociálních sítích a v diskuzích pod články. Historie se opakuje a i v roce 2017 lidem nepřipadá otřesné ukazovat na určitý národ nebo náboženství prstem.

Film je částečně o pomstě a odpuštění. Myslíte, že touha po pomstě může být hnacím motorem něčího života?

Asi ano. Ale je to smutné. Já bych radši volila to odpuštění. To mi připadá jako silnější motor. Ale se svými dosavadními zkušenostmi to nemůžu soudit, neumím si to představit a jsem za to ráda.

Zádušní oběť je televizní film. Jaký je váš vztah k tomuto žánru a televizi obecně?

Někteří lidé mají tendence televizní tvorbu podceňovat, ale už to dávno není tak černobílé. Myslím, že televize mají v současné době velké ambice, které se jim daří naplňovat, a že se k nim diváci zase navrací. Kolikrát se můžou pustit i do drzejších, progresivnějších projektů, než jaké jsou k vidění v kinech. A mám pocit, že se jim to daří. Ten trend už se na západě potvrdil, tady se zdatně rozkukává. Na obrazovkách i na internetu.



ÁGI GUBÍKOVÁ: Jsem velmi šťastná, že se mohu ukázat i v českých filmech

V Zádušní oběti hrajete ženu, která pečuje o sirotka. Jak jste k roli přistupovala?

V přístupu k roli je pro mě vždy důležité, co si myslím o postavě po prvním přečtení. První dojem je vždy velmi silný. Věděla jsem od začátku, že Alma musí být bytost s instinkty. Věděla jsem, že musím v sobě jako v herečce vypnout intelekt a nechat působit zemitější, pudovější emoce. Najít v ní „zvířátko“.

Když jste četla scénář Vladimíra Körnera, věděla jste hned, jaká Alma bude?

Ve scénáři Vladimíra Körnera jsou postavy komplikované a záhadné. Nedají se nakreslit jedním tahem. Pokoru slůžky, nezkontrované pudy ženy, nesmělost dětské duše, šílený strach a starost o druhého – to všechno jsem mohla ukázat v jedné postavě. Je to dar pro herce.

Film je částečně o pomstě a odpuštění. Myslíte, že touha po pomstě může být hnacím motorem něčího života?

Pomsta a odpuštění hrají v našem příběhu důležitou úlohu. Náš film hledá odpovědi na velké otázky: Přináší násilí další násilí? Může být vražda morálně správná? Jsou situace, kdy je pomsta jediným východiskem? A tak dále.

Většina filmu se natáčela v Třebíči. Jak na ni vzpomínáte?

Třebíč ve mně zanechala silné dojmy. Podzimní šero, úzké uličky a domy v židovské čtvrti vytvořily tak zlověstnou atmosféru, jakou jsme přesně potřebovali do filmu.

Narodila jste se na Slovensku, ale žijete v Maďarsku?

Vysokou školu múzických umění jsem studovala v Bratislavě, ale už déle než deset roků žiji v Budapešti. Hraji ve

více divadlech, natáčím filmy i televizní seriály. Lze říci, že Budapešť je nyní mým domovem.

Máte zkušenost s herectvím v Maďarsku, na Slovensku i v České republice...

Jsem velmi šťastná, že se občas mohu ukázat i v českých a slovenských filmech. Každý herec potřebuje nové impulzy, situace, kde opravdu začíná od nuly, kde ho neznají. A i tuto práci na Zádušní oběti jsem brala jako velkou hereckou výzvu. Je pro mě velkým potěšením, že se u vás ve filmech setkávám se silnými lidskými příběhy.

V Zádušní oběti hraje i Milan Kňažko, legenda česko-slovenského herectví. Vnímáte ho také tak?

Mezi Almou a komisařem Mondlem, kterého hraje Milan Kňažko, vznikne zvláštní vztah. Je mezi nimi udušená sexualita, něha a lítost z jeho strany a ženská oddanost a nenávisť zase z její strany. Byla jsem velmi zvědavá na sebe, zda při těchto napínavých scénách budu „trpět“ respektive, že hraji s legendárním Milanem Kňažkem, což by mě „vyhodilo z postavy“. To se naštěstí nestalo. Našla jsem v něm velmi citlivého hereckého partnera.

Zádušní oběť je televizní film. Jaký je Váš vztah k tomuto žánru a televizi obecně?

Televize má v dnešní době obrovskou moc. Dokud se na televizní obrazovku budou dostávat tak kvalitní filmy, jako je Zádušní oběť, tak má kultura ve vaší zemi dobrou pozici.

Film Zádušní oběť odvysílá ČT1 v neděli 9. dubna ve 20.15 hod.

režie: Jiří Svoboda

námět a scénář: Vladimír Körner

kamera: Vladimír Smutný

dramaturgie: Marča Arichteva

scéna: Jaromír Švarc

výkonný producent: Eliška Sekavová

kostýmní výtvarník: Alena Schäferová

střih: Jan Mattlach

hudba: Michael Kocáb

kreativní producent: Jan Maxa

hraji: Milan Kňažko, Ági Gubíková, Eva Josefíková,

Vilma Cibulková, Klára Trojanová, Petr Vaněk,

Tomáš Töpfer, Petr Motloch, Adrian Jastraban,

Kajetán Písařovic, Václav Neužil, Kryštof Hádek,

Igor Bareš, Václav Jiráček, Viktorie Čermáková,

Jan Hájek a další

Kontakt pro média:

Daniel Maršalík

Tel.: (+420) 261 137 521

Mob.: (+420) 606 464 922

daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

Fotografie

ftp://ceskatelevize.cz/

pavel.kral@ceskatelevize.cz